

Два шляхи

Заняття, проведене Андреасом Дура

Субота, 8 січня 2011 року

Запрошую усіх на наше заняття цього ранку. Давайте ми з вами подивимось сьогоднішній заголовний малюнок [зображена розгублена людина з купою паперових праць]. Як би ви описали його вираз обличчя? Кожен вираз обличчя говорить про щось, і я би хотів почути вашу думку, що ви бачите в цьому виразі обличчя.

Різнманітні відповіді: Нерішучість. Надію. Розчарування. Нудьга. Розгубленість.

Андреас: Добре. Ми тут можемо побачити багато що, але надії, як правило, не видно. Проте одна річ, яка є дійсно очевидною, це те, що той чоловік засмучений. Він не має успіху в справі яку робить, і це веде нас до нашої теми про два шляхи, і я би хотів показати вам один шлях, який напевно приводить нас до смутку і розчарування. Ми також хочемо зрозуміти, чому цей шлях веде до розчарування. Потім ми хочемо набагато краще зрозуміти шлях, яким Бог хоче вести нас.

Насамперед давайте прочитаємо текст зі Старого Заповіту, а потім прочитаємо трохи більше з Нового Заповіту В часи Старого Заповіту Бог дав ритуали і церемонії, і ви знаєте, що це було. Це була жертвна система, де тварин приносили в жертву Богу. В Новому Заповіті також приносились жертви Богу, але не у вигляді тварин. Використання тваринних жертв в Старому Заповіті про щось нам говорить. Давайте прочитаємо текст з *Левит 4*. «І буде пізнаний ним гріх його, що згрішив ним, то приведе він жертву свою — безвадного козла, і покладе свою руку на голову того козла, та й заріже його в місці, де ріжеться цілопалення перед Господнім лицем, — він жертва за гріх. А священик візьме з крові жертви за гріх своїм пальцем, та й дасть на роги жертівника цілопалення, а кров його вилле до підстави жертівника цілопалення. А весь лій його спалить на жертівнику, як лій мирної жертви, та й так очистить священик його з гріха його, і буде прощений йому» (*Левит 4:23—26*).

Ця заповідь була дана Богом, і люди її виконували. Але ставалось так, що навіть якщо люди це і виконували точно, Бог цього не приймав. Навпаки, Він говорив їм, що Він не задоволений тим, що вони роблять, і я би хотів прочитати вам більше текстів, які вказують на, те що люди були засмучені.

«Бо Ти жертви не прагнеш, а дам цілопалення, то не любе воно Тобі буде» (*Псалом 50:18*). Зауважте, жертви цілопалення були добровільними жертвами. Жертва, про яку ми прочитали тепер, це та сама жертва, про яку написано в *Левит 4*. Біблія показує цілопалення як дар який дає та людина, яка хоче дати. Та не дивлячись на те, чи це обов'язкові, чи добровільні жертви, Йому вони не були приємні.

Приношення, як приємне Богові — це «Жертва ... — зламаний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!» (*Псалом 50:19*).

І це не є єдиний текст. «Я буду картати тебе не за жертви твої, — бо все передо Мною твої цілопалення, не візьму Я бичка з твого дому, ні козлів із кошар твоїх, бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір» (*Псалом 49:8—10*) Люди жаліються: «Він каже нам це робити, а потім не хоче цього. Я приклав до цього так багато зусиль. Це цілопалення було таким дорогим, а Він просто не приймає його. Можливо Він і не скаржить на те, як я його приніс, та все одно Він цю жертву не приймає».

Є також інший текст. «І коли принесете Мені цілопалення та хлібні жертви свої, Я Собі не вподобаю їх, а на мирні жертви ваші із ситих баранів не погляну... Усунь же від Мене пісень своїх гук, і не почую Я рокоту гусел твоїх» (*Амоса 5:22, 23*). «Ми приклали до цього стільки зусиль. Ми принесли найкращих тварин, а Бог просто каже: „Заберіть це!“».

«Бо Я милости хочу, а не жертви, і Богопізнання більше від цілопалень» (*Осії* 6:6). «Бог не зацікавлений в моїй жертві, хоча я усе вклав в неї».

Трохи далі в книзі *Осії* говориться: «Я можу йому написати Закон Свій хоч тисячу разів, як чуже пораховане буде! Вони ж жертви кохають, ріжуть м'ясо й їдять, та Господь не вподобує їх. Тепер Він згадає про їхню провину та їхні гріхи покарає, вони до Єгипту повернуться!» (*Осії* 8:12, 13). Бог не хоче цих жертв, а згадає їм їхні гріхи і накаже за них.

Є цікава історія в Старому Заповіті де одна людина приклала багато зусиль, щоб принести Богу жертви, але це не було прийнято. Цією людиною був цар Саул, і пророк Самуїл не прийняв його жертвоприношення. «І чому ти не послухався Господнього голосу, але кинувся на здобич, і зробив оце зло в Господніх очах? І сказав Саул до Самуїла: Та я послухався Господнього голосу, і пішов дорогою, якою послав був мене Господь, і привів я Агага, царя амаликського, а Амалика зробив закляттям. А народ узяв зо здобичі худобу дрібну та худобу велику, як початок закляття, щоб приносити в жертву Господеві, Богові твоєму, в Гілгалі. І сказав Самуїл: Чи жадання Господа цілопалень та жертв таке, як послух Господньому голосу? Таж послух ліпший від жертви, покірливість краща від баранячого лою!» (*1 Самуїла* 15:19—22).

«Було витрачено так багато зусиль в боротьбі з ворогами. Ми не використали здобич для себе, але принесли її для Тебе, як жертвоприношення, а тепер Ти нарікаєш. Що відбувається?»

Так Саул сприймав ситуацію в даний момент. Ми можемо знайти більше випадків. Давайте перейдемо до великих пророків, і зокрема звернемося до книги *Icaï*. «Нащо Мені многота ваших жертв? говорить Господь. Наситився Я цілопаленнями баранів і жиром ситих телят, а крові биків та овець і козлів не жадаю!» (*Icaï* 1:11). «Мене це не радує. Ви жертвуєте мені все це, але мені це не до вподоби.»

І в кінці цієї ж книги *Icaï* говорить: «Інакше хто ріже вола — одночасно вбиває людину, приносить у жертву ягня — переломлює шию собаці, дарунка приносить — вживає свинячої крові, складає з кадила частину пригадувальну, — одночасно божка благословить... Отак як дороги свої вони повибирали, і до гидот тих своїх уподобання чує душа їхня, так виберу й Я їх на зведення, і предмета їхнього страху на них наведу, за те, що Я кликав — і ніхто відповіді не давав, говорив Я — й не чули вони, та чинили лихе в Моїх очах, і вибрали те, чого Я не жадав!...» (*Icaï* 66:3, 4).

Бог казав їм, що коли вони приносили приємні пахощі, то це було як віддавання слави ідолу. Це було б важко сприйняти. А жертва хлібна була як свиняча кров. Ви знаєте, що то означало для ізраїльтян проливати в жертву свинячу кров? Це майже неможливо уявити. Цар Антіох Епіфан з династії Селевкідів, який завоював Ізраїль, приніс в жертву на вівтарі свиню. Він хотів повернути юдеїв у елліністичну чи грецьку культуру, яка була домінуючою культурою на той час. Звичайно євреї хотіли зберегти свою релігію, але Антіох сказав, що він їм щось покаже, і це було найгіршою формою богохульства, яку тільки євреї могли собі уявити.

Сьогодні, як правило, одні конфесії поважають інші, проте Антіох поставився зі зневагою до переконань євреїв. Тож ви можете собі уявити, як почували себе євреї, коли Бог сказав їм, що їхні жертви подібні до жертв зі свинячою кров'ю. Бог хотів їм сказати, що подібні жертви для нього є огидні, дуже огидні. Звичайно, це важко винести.

Давайте звернемося до книги *Єремії*. «Навіщо Мені те кадило, що з Шеви приходить, запашний очерет із далекого краю? Цілопалення ваші не любі Мені, ваші ж жертви Мені не приємні! Тому то Господь каже так: Ось Я дам спотикання оцьому народові, і спіткнуться об них разом ваші батьки та сини, сусід та приятель його, і загинуть!» (*Єремії* 6:20, 21).

«Ваші цілопалення не є прийнятні для мене, від ваших жертв мені не солодко». Не тільки *Ісаїа* казав такі речі. Багато років по тому *Єремія* продовжував ці звинувачення.

Є ще один текст з книги *Єремії*. «Як вони будуть постити, Я не послухаю їхніх благань, а коли принесуть цілопалення й дар, Я їх не прийму, бо Я повигублюю всіх їх мечем, і голодом, і моровицею!...» (*Єремії* 14:12). «Вони приносять мені хлібні жертви та цілопалення, та я не щасливий від цього», — так говорив Бог.

Є ще один текст, і ви можете побачити, що є багато подібних текстів. Хоча Бог і дав жертвенну систему, Він не був задоволеним.

«Нехай хто серед вас замкне двері святині, і не буде надармо освічувати Мого жертівника! Я не маю вподоби до вас, говорить Господь Саваот, і з ваших рук не вподобаю дару! Бо від сходу сонця й аж по захід його звеличиться Ймення Моє між народами, і кадиться в кожному місці для Ймення Мого дар чистий, бо звеличиться Ймення Моє між народами, каже Господь Саваот. Ви ж Його зневажаєте, кажучи: Трапеза Господня — вона занечищена, й дохід її, — обриджена страва її. І до того говорите: Ось стільки праці! і ним нехтуєте, говорить Господь Саваот, і приносите крадене, і кульгаве та хворе, і таку жертву хлібну приносите. Чи буде воно Мені миле з рук ваших? — говорить Господь» (*Малахії* 1:10—13).

«Ось стільки праці!» Вони чітко говорять, що приклали стільки зусиль, що Бог повинен це оцінити.

«Ви вважаєте, що Я повинен це прийняти з вашої руки?» — каже Господь. Цим Він говорить: «Ваші зусилля недоречні. Можливо, ви доклали багато зусиль, щоб вкрасти, але це не те, що я хочу».

Ось ще вірш з Нового Заповіту. Це насправді текст зі Старого Заповіту, який цитує Павло в *Євреям* 10. «Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді Я сказав: Ось іду, — в звої книжки про Мене написано, — щоб волю чинити Твою, Боже! Він вище сказав, що жертви й приносу, та цілопалення й жертви покутної, які за Законом приносяться, Ти не жадав і Собі не вподобав» (*Євреям* 10:6—8).

«Цілопалення і жертви за гріх Ти не бажав, навіть якщо вони робилися згідно вимог закону».

Чому? Це є те питання, яке нам потрібно розглянути. Чому Бог не хотів приймати цих жертв?

Щоб зрозуміти це, ми повинні запитати: чому Бог дав цю систему жертвоприношень із самого початку? Він не дав її для того, щоб ми могли виконувати деякі церемонії, але для того, щоб вказати людям на Христа, який тільки один може врятувати нас.

В Старому Заповіті Бог досить зрозуміло говорить, чому жертви не були Йому приємними. Незважаючи на те, що ми вже стільки прочитали на цю тему, я прочитаю ще один текст. «І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша — немов поплямована місячним одіж, і в'янемо всі ми, мов листя, а наша провина, як вітер, несе нас...» (*Ісаї* 64:6).

Тут пророк змальовує нашу праведність. Він говорить, що всі наші найкращі зусилля, найдовші ночі молитви для Бога як брудне лахміття. Ось чому Бог не може прийняти наші приношення.

Мабуть все це для нас звучить досить теоретично. Що Бог має на увазі під брудним одягом? Чому Він бачить нас як у заплямованій одежі? Чому наші діла, і наша праведність такі брудні?

Наша особиста праведність не допоможе нам. Ми не можемо насправді зробити себе кращими. Ми можемо сприймати себе, ніби стали кращими, але це не так насправді. За цим всім стоїть щось інше.

За цим стоїть відповідний спосіб поклоніння Богу, який робить Його тираном.

Я би хотів прочитати одну цитату з життя Ісуса Христа, яка пояснює нам жертвенну систему, для того, щоб ми могли краще зрозуміти, чим вона стала і чому Бог її не сприймав. «З того часу, як було сказано змієві в Едемі: „Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її“» (*Буття* 3:15), сатана знав, що він не матиме абсолютної влади над світом. Він побачив, що в людях діє Сила, здатна протистояти його пануванню. З

великою зацікавленістю він спостерігав за жертвоприношенням Адама і його синів. [Тут ми маємо систему жертвопринесень.] У цих обрядах він розпізнав символ спілкування між Небом і Землею і тому вирішив зруйнувати таке спілкування. Сатана у фальшивому світлі представляв Бога, а також усі обряди, котрі вказували на Спасителя. Він посіяв у людях страх перед Богом, запевняючи, що Він знаходить задоволення в їх знищенні. Через те жертви, які мали відкривати Божу любов, приносилися з метою умилювати Його гнів. Сатана збуджував у людях низькі пристрасті, щоб таким чином зміцнити свою владу над ними» (*Христос — надія світу*, с. [115.1]).

Тут ми маємо систему жертвопринесень, а сатана використав цей інструмент для того, щоб перевернути справжню мету цієї системи. Він перетворив це в засіб заспокоєння гнівного Бога, який готовий нищити всіх. І ми тепер можемо побачити, що результати цієї системи стали протилежними тому, якими вони повинні були бути від початку. Ця система була розроблена для того, щоб виявити людям Спасителя, який прийшов у світ, але замість того вона показувала Бога як руйнівника. З точністю до навпаки.

Напевно, це одна з найрозумніших тактик, які диявол придумав. Він брав ту систему, яку дав Бог, і перекручував її так, що в очах людей вона мала протилежне значення до початкового. Бог не міг бути щасливим від цього, тому що це нищило довіру людей до Нього, і значить вони вже не могли звертатись до Бога як до джерела життя. Бог не засмучувався через Себе, а за нас.

Сьогодні Бог відкидається багатьма людьми через такий тип жертвопринесень. Світ говорить: «Релігійні люди, — це ті, хто починає війни. Вони усі такі пригнічені і подавлені. Вони відчувають примус, щоб жертвувати себе Богу, але ми вільні від того. Ми не повинні цього всього робити». Це є той образ Бога, який був даний світові.

В Старому Заповіті ми можемо прочитати про цю зміну в жертвенній системі. «І сталося по деякій часі, і приніс Каїн Богові жертву від плоду землі. А Авель, він також приніс від своїх перворідних з отари та від їхнього лою. І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його» (*Буття* 4:3, 4). Це була перша згадка про перекручування жертвенної системи. Каїн сказав: «Я повинен заспокоїти Бога. Вся проблема в тому, що наші батьки згрішили, але в цьому немає нашої вини. Тому я принесу Йому дещо з мого поля. Сподіваюсь, Він прийме це». Та проте Бог не прийняв цього, і Каїн був дуже незадоволений, зокрема ще й від того, що жертва Авеля була прийнята.

В результаті Каїн плекав в собі ненависть до Авеля доти, поки не вбив його.

Це фактично зображує Бога як рабовласника, який очікує від нас того, чого важко досягнути. І після усіх наших важких зусиль Він не приймає те, що ми зробили.

Що за погляд на Бога!

Ми повинні подумати про це. Бог зганьблений через це. Не людина, а Бог.

В Старому Заповіті є історія, яка точно зображує цей погляд на Бога. Існували священники які поклонялись Богу і називали його Ваал. Ім'я Боже було змінене на Ваал. Так, ми могли б сказати, що це були язичники, але їх система жертвопринесень почалась з істинної системи, яку дав Бог. «І взяли вони того бичка, що він дав їм, і вони приготували й кликали Ваалове ім'я від ранку й аж до полудня, говорячи: Ваале, почуй нас! Та не було ані голосу, ані відповіді. І скакали вони біля жертівника, що зробили. І сталося опівдні, і сміявся з них Ілля й говорив: Кличте голосом сильнішим, бо він бог! Може він роздумує, або відлучився, або в дорозі! Може він спить, то прокинеться! І стали вони кликати голосом сильнішим, і кололися, за своїм звичаєм, мечами та ратищами, аж лилася з них кров. І сталося, як минувся південь, то вони пророкували аж до часу принесення хлібної жертви, та не було ані голосу, ані відповіді, ані слуху...» (*1 Царів* 18:26—29).

Вони приклали великі зусилля в своїй системі, аж стікали кров'ю. Вони це робили з великим запалом. Вони загіпнотизували самі себе і впали в транс, вони робили свою роботу з великим ентузіазмом. Вони думали, що роблять щось велике. Вони знали, що вклали в це

багато, і хотіли, щоб це було визнане. В їхньому розумінні єдиною їхньою проблемою був Бог, якого, як їм здавалось, було тяжко вдовольнити.

Жертвенна система була в Старому Заповіті. Сьогодні ще існують люди, які приносять в жертву тварин, але цього не часто вже зустрінеш. Сьогодні люди приносять іншого типу жертви, але суть їх така сама. І безславить Бога дух, з яким приносяться жертви, так, ніби головна ціль — вдовольнити Бога.

В темні віки існувала та сама проблема, і Ісус в Свій час також називав її. Я би хотів прочитати з вами текст з *Матвія 23*. «Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати» (*Матвія 23:23*). Вони були точними в виконанні певних правил у найменших сферах. Вони були дуже точними в дрібницях, але залишили головне. Вони приносили Богові жертви, але вони не могли бути приємними. Вони створили собі Бога, який сильно турбується про дрібні питання і спостерігає за їхніми незначними помилками. Це був той образ Бога, який вони собі створили.

Давайте подивимось, як було в темні віки, про це написано в *Великій боротьбі*. «Людей навчали не лише дивитися на папу як посередника між Богом і людьми, а й поклатися на власні діла як засіб прощення гріхів. Тривалі, виснажливі паломництва, покарання, що накладали на покутників, поклоніння „святим“ мощам, побудова церков, каплиць та вівтарів, великі грошові пожертвування на церкву — це і ще багато іншого вимагалось від людей, щоб відвернути гнів Божий, або заслужити його прихильність, ніби Бог, подібно до людей, гнівається через дрібниці, або Його можна „задобрити“ дарами, чи карами, котрі накладалися на покутників!» (*Велика боротьба*, с. [55.3]).

Ця проблема існувала не тільки в часи Старого Заповіту. Це можна було спостерігати і в часи Нового Заповіту.

Релігія складалась з незначних справ і невеликих, точно вирахованих пожертвувань, і це, вважалось, повинно задовольнити Бога. І це було основою — задовбрювання Бога.

Ми живемо в час, коли ненормальні речі трапляються навколо. Можливо ви також слідкуєте за цим всім. Економічна криза, питання навколишнього середовища, але одна річ яка останнім часом привернула мою увагу — раптова смерть різних тварин. Птахи просто падають з неба, вівці зриваються вниз з крутих скель. Саме так. Ціла отара овець. Це нагадує нам випадок, який стався зі свинями в Новому Заповіті. І речі, подібні цим, не відбуваються тільки в одній країні, а в багатьох. Це дуже незрозуміло, і ніхто не може зрозуміти, чому.

Це є передвісники тих великих проблем, які повинні прийти. Можливо, ці речі частково можуть бути пояснені, але є речі, які являються загадкою для нас, і наповнюють нас здивуванням. З часом стурбованість людей росте, і їх бажання отримати відповідь приведе їх до того, що вони зрозуміють, що причина лежить в нашій моралі. Вони побачать, що ми не поведимось так, як в минулі часи. Ми стали дуже неввічливими по відношенню один до одного. Кримінал зростає разом із тероризмом, і так далі. І потім вони вирішать, що час настав повернутись до Бога і задобрити розлючене Божество.

Люди дійсно це сказали після урагану в Новому Орлеані. Люди сказали, що Бог покарав місто за їхні гріхи. Такі речі ми будемо чути все частіше і частіше, і це буде відповіддю людей на стихійні лиха, люди переконаються в тому, що вони повинні щось робити, щоб протистояти цьому, а саме — умилюстити Бога. Це буде продовженням того, як в минулому люди думали про Бога.

Саме так це описано в книзі *Події останніх днів*. «Сатана буде інтерпретувати події так, щоб люди думали що катаклізми, які відбуваються, пов'язані з невиконанням недільного дня. Для того, щоб задовольнити розгніваного Бога, вони будуть лобіювати прийняття недільного закону. — 10MR [239] (1899).

Ці люди будуть стверджувати, що швидке розповсюдження корупції пов'язане з порушенням так „званої суботи“, і що насильне встановлення недільного дня повинно

вплинути на покращення моралі суспільства. Це твердження було особливо сильним в США, де широко проповідувалась істина про Суботу. — ВБ [587] (1911)» (*Події останніх днів*, с. [129.4, 5]).

Кризові ситуації будуть збільшувати труднощі в світі, і віру в те, що це викликано рукою Божою, і люди вирішать задобрити Бога тим, що вони почнуть знову ревно вшановувати неділю.

Ісус пророкував це. «Вас виженуть із синагог. Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заподіє, то думатиме, ніби службу приносить він Богові!» (*Івана 16:2*).

Як це може статись? Як люди можуть вірити, що вони служать Богу тим, що когось вбивають? Це можливе тоді, коли вони думають, що той кого вони хочуть вбити, гнівить Бога. Вони будуть вірити, що Бог хоче вбити цю людину, а їх використовує для того, щоб вони виконали Його волю. Вони будуть бачити себе інструментами в виконанні Божої волі.

Основним мотивом буде умилювати Бога, що являтиметься результатом неправильного розуміння Бога.

Люди думають, що теперішній час — це час просвіти і науки, і що часи Старого Заповіту минулися Але ні! Вони лишилися! Подібно тому, як люди колись думали що вони повинні задобрити Бога через принесення жертви, так тепер вони будуть намагатися догодити Йому через закони і інші засоби. І це проблема, тому що це не досягне бажаної цілі. Після цього Бог не скаже: «Добре зроблено. Я перестану посилати на вас ці катастрофи, і справи у вас підуть добре». Подібне мислення закінчиться тільки гіркотою і розчаруванням.

Але люди перерахують усе, що вони зробили, і з якою наснагою вони працювала задля Божої справи. Вони будуть казати, що зробили усе так, як Бог сказав у своєму законі. Але Бог відповість, «Мені не подобається це. Це для Мені огидне». Це все показує Бога в фальшивому світі.

Як ми можемо уникнути цього фальшивого шляху, що так проникає в людське мислення? Ми не зможемо це зробити теоретичною працею, яка правильно пояснить усі питання. Рішення лежить глибше.

Воно повинно виходити з нашого серця, і перший крок у вирішенні цього — це довіра до Бога, бачити Його не як того, хто бажає покарати і знищити нас, але того, хто любить нас і постійно захищає нас від багатьох проблем і катастроф, і постійно намагається вести нас правильним шляхом. Його робота завжди відрізняється від тої яку ми від Нього очікуємо. Це є перший крок — довіра до Бога.

Якщо ми почнемо довіряти Богу, тоді ми перестанемо Його умилювати.

Але як ми приходимо до того, що починаємо довіряти Йому? Ми це робимо споглядаючи на Нього.

Є текст, в якому Сам Ісус відкриває Бога краще, ніж будь-де. Це історія про доброго пастира.

«Поправді, поправді кажу вам: Хто не входить дверима в кошару, але перелазить деінде, той злодій і розбійник. А хто входить дверима, — той вівцям пастух. Воротар відчиняє йому, і його голосу слухають вівці; і свої вівці він кличе по йменню, і випроваджує їх. А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними, і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його. За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, бо не знають вони чужого голосу. Оцю притчу повів їм Ісус, але не зрозуміли вони, про що їм говорив. [Тепер Ісус говорив більш відкрито.] І знову промовив Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що Я двері вівцям. Усі, скільки їх перше Мене приходило, то злодії й розбійники, але вівці не слухали їх. Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде. Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали. Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці. А наймит, і той, хто не вівчар, кому вівці не свої, коли бачить, що вовк наближається, то кидає вівці й тікає, а вовк їх хапає й полошить. А наймит утікає тому, що він наймит, і не дбає про

вівці. Я Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають. Як Отець Мене знає, так і Я Отця знаю, і власне життя Я за вівці кладу» (Івана 10:1—15).

Тут Ісус дуже чітко описує, яким є Бог. Він є добрий пастир. Він не використовує насилля над вівцями. Він не примушує також і людей, щоб вони слідували за Ним. Він не буде їх знищувати, якщо вони не будуть слідувати за Ним. Якщо вони не Його, то вони не впізнають Його голос, але ті що впізнають, ті підуть за Ним, не для того щоб умиротворити Його своїми приносами або поведінкою, а просто тому, що вони люблять Його. Тільки по цій причині. Вони слідують за ним, тому що Він добрий пастир, тому що вони бачать, що Він їх любить і зворушені цим, і ні по якій іншій причині.

Це їх наповнює наснагою. Це їх радість, і Його любов не залишає їх. Це єдине жертвопринесення яке подобається Богу, і ніщо інше.

Давайте прочитаємо ще текст з *Христос — надія світу*. «„Він кличе своїх овець по імені й виводить їх . . .“ У країнах Сходу пастир не жене своїх овець. Він не залежить від зусиль, або страху, або залякування, але, йдучи попереду, кличе їх за собою. А вівці знають його голос і слухаються його. Так само поводить ся зі Своїми вівцями і Пастир — Спаситель. У Писанні говориться: „Ти провадив народ Свій, немов ту отару, рукою Мойсея та Аарона“. Через пророка Ісус проголосив: „Я вічною любов'ю тебе полюбив, тому милість тобі виявляю!“ Він нікого не примушує йти за Собою. Ось Його принцип: „Я притягав їх... мотузками любові“ (Пс 77:20; Єр 31:3; Ос 11:4).

Не страх перед покаранням і не сподівання вічної нагороди спонукують учнів Христа йти за Ним. Вони споглядають неперевершену любов Христа, явлену під час Його земної мандрівки, починаючи від Віфлеємських ясел до Голгофського хреста. Його погляд притягує, заспокоює і підкоряє душі. У серцях тих, котрі дивляться на Христа, пробуджується любов. Вони чують Його голос і йдуть за Ним» (*Христос — надія світу*, с. [480.2, 3]).

Тільки така жертва подобається Богу. Інші всі жертви Йому неприємні. Ми повинні дуже, дуже чітко про це пам'ятати. Це є правильний шлях.

Існує два шляхи. Один шлях не сприймається Богом, і веде до розчарування, і це зрозуміло, тому що Бог його не приймає. Цей метод не діє.

Потім є шлях, яким ходить Бог з тими, хто також хоче ним йти.

Ми могли б розглянути багато прикладів, як зі Старого, так із Нового Заповіту, які показують, як це відбувається на практиці. Я би хотів, щоб ми подивились на один приклад із Нового Заповіту, який пов'язаний із Закхеєм. Ви знаєте про великі зміни, які сталися в житті Закхея. Він не приніс жодної жертви, просто по-справжньому змінив своє життя. Ми пам'ятаємо, коли він публічно заявив, що всім кого він обманув, він заплатить вчетверо.

Багато хто, читаючи цю історію, вирішують, що хоча це і багато, та це те, що Бог хоче від них, тому вони намагаються зробити те, що зробив Закхей, а після цього, вони бачать, що Бог ще й незадоволений цим.

Чи ви знаєте, чому Закхей сказав так?

Не тому, щоб похвалитись. І не для того, щоб показати, який він хороший і як повинні робити усі інші. Він сказав це по іншій причині. Давайте прочитаємо про це в *Луки 19*. «І, ввійшовши Ісус, переходив через Єрихон. І ось чоловік, що звався Закхей, він був старший над митниками, і був багатий, [Митники були злодіями, тому що вони брали більше, ніж повинні були, і клали це до своєї кишені.] бажав бачити Ісуса, хто Він, але з-за народу не міг, бо малий був на зріст. І, забігши вперед, він виліз на фігове дерево, щоб бачити Його, бо Він мав побіч нього проходити. А коли на це місце Ісус підійшов, то поглянув угору до нього й промовив: Закхею, зійди зараз додолу, бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоєм! І той зараз додолу ізліз, і прийняв Його з радістю. А всі, як побачили це, почали нарікати, і казали: Він до грішного мужа в гостину зайшов! Став же Закхей та й промовив до Господа: Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо.

Ісус же промовив до нього: Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів. Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!» (Луки 19:1—10).

В час, коли Закхей захотів зустрітися з Ісусом, він вже став іншим, і більше не хотів збагачуватись за рахунок інших. Він пережив свою переміну під час слухання проповідей Івана Хрестителя. Іван попереджав, щоб люди не мали переваг перед іншими, і не шукали вигоди за рахунок інших. Він був реальним проповідником суспільної справедливості, і Закхей був вражений цим. Він прийняв це все до серця, і привів ці речі в порядок. Навіть якщо його зустрічали з недовір'ям, ніби він усе ще був злодій, він все одно йшов на зустріч змінам. Він робив все правильно.

Потім він почув про Ісуса і сильно захотів Його побачити. Те, що він чув про проповіді Ісуса, приваблювало його, і він захотів почути більше. Потім він почув, що Ісус йде в Єрихон, і він захотів Його побачити.

Коли Ісус увійшов в місто, Закхей був малого зросту і не міг Його побачити, і тому виліз на дерево, і чи не був він щасливим, коли Ісус захотів зайти до нього! Це було більше, ніж він міг очікувати.

Люди нарікали, що Ісус їв з грішником, тож ми можемо бачити, що Закхей і надалі не мав хорошої репутації.

Тепер Ісус повинен був взяти на себе тягар цих гріхів. Ісус хотів мати щось спільне з тим, хто використовував інших. Замість того, щоб звинуватити Закхея, Ісус захотів з'їсти з ним обід. Що це за людина — Ісус? Люди дивувались, дивлячись на Нього.

І це було тим, що спонукало Закхея зробити публічне визнання.

Це показує, що Закхей не зробив визнання перед тим. Вірогідно, ще ніхто не знав, що його життя виправилось, але через те, що на Ісуса впала ганьба за його поведінку, Закхей відчував, що повинен щось сказати. І тільки по цій причині.

«Тоді Закхей сказав Господу... [Німецький переклад: „Закхей підійшов до Ісуса, став перед Ним і сказав...“] Іншими словами, «перед Ним» означає між Ісусом і тими, хто звинувачував Його, і це він зробив, щоб захистити Христа.

Визнання Закхея було звернене до Христа. Це було сказано, щоб показати, що Христос змінив його, і ось чому він приймає Його в своєму домі. Це було результатом, і Христос підтримав його в цьому. «...Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!»

Ми могли би також вивчити про жінку сиропанікіянку, а також і інших, але для цього ми потребуємо більше часу, ніж зараз у нас є. На закінчення я би хотів прочитати з вами текст з *Icaï* 12. «І ти скажеш дня того: Хвалю Тебе, Господи, бо Ти гнівався на мене [тобто, я відчував Твій гнів], та гнів Твій вщухає, й мене Ти порадуєш, оце, Бог — спасіння моє! Безпечний я, і не боюсь, бо Господь, — Господь сила моя та мій спів, і спасінням для мене Він став! І ви в радості будете черпати воду з спасенних джерел!» (*Icaï* 12:1—3).

Божий гнів тут не означає, що Бог хоче знищувати. Якщо ви правильно розумієте це слово в Старому Заповіті, воно означає відділення від Бога.

Якщо ми зможемо зрозуміти, що насправді ці вірші означають, тоді ми зможемо знати суть правильної жертви, і як ми зможемо вшанувати і возвеличити Його, а не свої справи.

І моє бажання, щоб ми дійсно зрозуміли цей шлях і йшли ним, і щоб Божа справа посправжньому просувалась вперед.

Амінь.